

НЕНЧО ДОБРЕВ
ФУНИЙКА РАЗТОПЕН
СЛАДОЛЕД

chitanka.info

Трябваше да я намери. Търсеше я от три дни. Знаеше, че е в града и че непременно ще се опита да го намери, но само ако знаеше, че и той е по същото това време в града, а тя нямаше как да знае. Бяха минали пет години откакто завършиха университета. Изживяха едно бурно и незабравимо младежко увлечение и после всеки продължи по пътя си. Тя записа аспирантура в университета, той се заби в провинцията да преподава литература. Отначало си пишеха дълги любовни писма, живееха със спомените от гълъбовия таван на Таня — тясна, но уютна стаичка почти под звездите. Постепенно писмата взеха да намаляват, докато накрая съвсем престанаха.

Таня се беше омъжила за един доцент с когото живя няколко месеца. След поредица от скандали (мъжът и беше изключително ревнив), поради това, че тя се среща с други мъже, те се разделиха. Таня си намери квартира в Люлин и се отдаде изцяло на кариерата си. Нямаше време за мъже, а и не я интересуваха повече. Живееше затворен, еднообразен, праволинеен живот. От време на време се виждаше с приятелки, но баналните разговори за мъже, козметика и зарзавати и дотягаха и тя прекарваше свободното си време в планината. Имаше чувството, че това е вторият и дом. Като че ли беше родена тук — сред зеленина и боров мирис. Имаше си любима местенце на Витоша. Една малка, скътана полянка, близо да хижа Алеко, в центъра на която имаше едно самотно дърво. Като студенти там се събираха често с компания, и разбира се с Миро. Дървото им служеше за сборен пункт. По ствола му имаше няколко хралупи, в които често си оставяха с Миро закачливи бележчици като например: „Тук съм от един час — намери ме“. Или — „Ще те чакам на нашия ъгъл точно в пет. И няма да си тръгна докато не дойдеш“ Или — „Може да не дойда днес, но съм си оставил целувката върху едно листенце. Намери го и ще бъде твоя.“

Днес беше събота, свободен ден. Таня нямаше планове и реши да отиде на Витоша. Весели розови облачета пърпореха по небето и като че ли се надбягваха. Таня се загледа разсеяно след тях и се замисли. И хората са като облаците. Вятърът ги отвява в различни посоки, при определени обстоятелства плющят светкавици и тътнат гръмотевици. Понякога човеците са като тъмен облак, друг път се изливат като пороен дъжд, друг път са бели, прозрачни и ефимерни, носещи розови послания. Някои са огромни, мастити — заемащи целия небосклон,

други са плахи, нежни и дискретни, които минават на пръсти, за да не усети никой присъствието им. „Като че ли и аз съм такъв облак“, каза си Таня. Някак неусетно тя стигна до старото дърво. Спомни си как някога го използваша за поща. „А дали днешните млади си правят подобни романтични закачки“ — помисли си и любопитно погледна към скривалището. Но там имаше нещо. Таня се огледа виновно наоколо. Всъщност ако това е нечия бележка, редно ли е тя да я прочете. Но понеже любопитството и надделя, а и никой не я наблюдаваше, тя протегна възбудено ръка и измъкна бележката. Искаше само да я прочете и после щеше да я върне на мястото и. Но какво има там... там... сърцето и взе лудо да подскача, там... тя се уплаши, после изтърва бележката, дъхът и за момент спря, усети бясно биене в гърдите си, сърцето беше готово да изхвъркне... Там пишеше нейното име. „Таня Косева, випуск 1991, в града съм от няколко дни и искам да те открия, но не зная как. Правя последен опит, дано не си забравила това място. Обади се на този номер. Миро.“ Как е възможно това — Миро да е в София, а тя да не знае. И как се е сетил за това тайно място, след като са минали толкова години. Значи не я е забравил. Може би още я обича. Таня стисна здраво бележката в ръката си и хвана първия автобус за града.

За Миро това беше последната вечер в София. Сутринта трябваше да се връща в провинцията. Тук беше на една литературна среща, която тази вечер приключваше с тържествена вечеря и връчване на някакви награди за проза. Миро пописваше по малко и пращаше писанията си на обявените конкурси за къс разказ. Досега не беше печелил нищо, но не се предаваше. Даже това го стимулираше да пише повече, да търси добрия сюжет и да опитва различни повествователни техники. Тази вечер трябваше да се обявят резултатите. Миро имаше номиниран разказ.

Една вечер се събуди в един след полунощ. С готова идея за малък разказ. Написа го за час и бързо заспа. На сутринта го прегледа, промени някои дребни неща и го пусна по интернета. След две седмици получи покана за участие в конкурса. От щастие, реши да отиде в София два-три дни по-рано, — да види стари приятели, да се поразходи.

Миро вървеше към мястото на срещата — бавно, като разглеждаше вяло наоколо. Тъкмо пресичаше на един светофар, когато

я вида... Ами да, тя е. Купуваше си сладолед от уличен търговец. Просто я позна. Беше с червена рокля, на черни точици. Като калинка. Това беше тя, Таня, неговата голяма студентска любов. Таня, за която беше чул, че се е омъжила и повече нищо не знаеше. Щастлива ли е, как е, с какво се занимава. Не знаеше къде живее, нито как да я намери. Пътищата отдавна им се бяха разделили. Приблужи се безшумно до нея. Тя не го забеляза. Чу я как си поръчва италиански сладолед със заливка от боровинки. Тъкмо понечи и той да си поръча същото, когато чу как онзи отсреща взе да я сваля.

— Мога да ви покажа едно много добро заведение за истински сладоледи. Ако нямате нищо напротив. Наблизо е. А аз имам още един час работа и съм на ваше разположение.

— Всъщност, с най-голямо удоволствие. Но имам важна среща. Може би някой друг път. Довиждане.

Гласът и е хем същият, хем леко променен. Станал е по звучен, приятен, притегателен. Но срещата го заинтригува. Реши все още да не се издава, а да върви в близост до нея. В този момент телефонът му иззвъня. Навярно беше тя. Затова се спря, за да и даде възможност малко да се отдалечи и да говори спокойно, като същевременно не я изпускаше от очи.

— Ало, кой е? — реши да не се издава, че я е познал.

— А можеш ли да познаеш от три пъти — чу се отсреща.

— Гласът ми е познат, но без да видя физиономията ми е трудно. Ако може жокер — пошегува се в стил забавна телевизионна игра Мир.

— Ами следване, купони, щуротии.

— Роси, ти ли си, гласът ти малко се е променил. — не искаше да се издава все още.

— Не е Роси — чу се приятен, звънлив смях. Мир харесваше смеха и. — Една нощ, когато не виждах добре в тъмното, хвана ръката ми и ми каза, че идеално пасвала на твоята. И както пепеляшка си намерила обувката така и ти си намерили липсващата ръка. Сети ли се.

— Тогава видяхме една огромна луна и си казахме, че никога Луната не е била толкова близо до Земята. Сякаш се опитва да надзърне в човешките взаимоотношения.

— И тогава решихме да и обърнем гръб, за да не наднича и в нашите. Но тя беше твърде любопитна.

— Да, продължи да ни преследва, докато не и признахме любовта си. Тогава кротко се усмихна и продължи пътя си.

— А дърветата в самотната гора дълго ръкопляскаха на първата ни целувка.

— Първата целувка... Помня още дъха и боровия опиат на гората... Но оттогава мина доста време... Таня.

— Да, Миро, но не си забравил за дървото с бележките — чудеше се дали да го каже — нашето дърво.

— Не само не съм го забравил, но го възкресих от забравата. То днес е най-щастливото дърво на света.

— Всъщност, къде се намираш сега. Ако искаш, можем да се видим. Аз съм на една пряка от университета. Сложила съм си очила. Не знам дали ще ме познаеш. Нося още...

— Червена рокля на черни точки.

— Да.

— Бежовата чантичка, която майка ти донесе от Дания.

— Да.

— Обувки, кафяви, тип полусабо, със сребърни нитове отстрани.

— Да... чакай малко. Ти да не си... — и тъкмо да каже — около мен — когато го видя... излизащ от сянката на едно дърво и невероятно ухилен, да върви към нея. Беше забравила, че през цялото това време тя държеше фунийка със сладолед, която беше омекнала и течността свободно течеше по дрехите и. Протегна ръка, лепкава и захаросана, после се усети и я дръпна към себе си.

— Не, всъщност, ще те оцапам. — виновно прозвуча гласа и.

— Не, всъщност, ще ме залепиш... — за момент са подвоуми — за себе си. Не е достатъчно две ръце да си пасват само. Те трябва да бъдат залепени. И той я прегърна. И без да си кажат нищо повече, продължиха по пътя.

Само един минаващ покрай тях човечец, като видя падналата и размазана фунийка от сладолед, цъка с език дълго след тях и си мислеше колко невъзпитано е днешното младо поколение, ама нейсе.

... Едва след пет дни Миро разбра, че неговият разказ е спечелил голямата награда на конкурса и че организаторите го издирват, но това точно сега никак не го интересуваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.